

d ů v o d e c h :

Rekursní soud odepřel změnou usnesení soudu první stolice potvrditi vyrovnání proto, a) že vyrovnací dlužnice nezapavila, pokud se týče nezajistila včasné útraty řízení a poplatky z vyrovnacího řízení (§ 58 (1) čís. 4 vyrov. ř.), b) že nevykonal jednatel a zároveň majitel podílů dlužnice Rudolf F., ani další její jednatel Arnošt F. vyjevovací přísahu. Dovolacímu rekursu nelze upřítí oprávnění. **K o d s t a v c i a).** Je zřejmo ze spisu, že vyrovnací komisař v usnesení ze dne 29. dubna 1932 vyzval vyrovnací dlužnici k zaplacení upravených poplatků do osmi dnů, s připojením doložky »po pravoplatnosti tohoto usnesení«. Jestliže se vyrovnací dlužnice držela tohoto usnesení —, ač ona doložka nebyla ve shodě se zněním předpisů § 58 (1) čís. 4 vyr. ř. — pokud se týče § 191 (1) konk. ř. a § 70 vyr. ř., nemůže jí to býti na újmu. Stejně je tomu i ve příčině vyzvání vyrovnacího komisaře podle usnesení ze dne 3. června 1932 s lhůtou patnáctidenní k předložení výkazu o zaplacení poplatků a útrat vyrovnacího řízení, a též podle usnesení ze dne 18. června 1932, jímž byla prodloužena lhůta k předložení výkazu o zaplacení těchto poplatků. Řídila-li se vyrovnací dlužnice dle toho, a předložila-li ve lhůtě takto soudem jí určené a prodloužené doklady o zaplacení poplatků, nemůže jí důvodně býti odpíráno potvrzení vyrovnání z důvodu § 58 (1) čís. 4 vyr. ř. **K o d s t a v c i b).** Jednatelé vyrovnací dlužnice Rudolf F. a Arnošt F. se nedostavili k roku dne 11. dubna 1932, předloživše lékařská vysvědčení ze dne 7. dubna 1932, potvrzená úředním lékařem o delší jejich chorobě, soud první stolice uznal na vyjevovací přísahu jen jednatele Waltera F-a, nikoli ostatních jednatelů, kteří jsou nemocní. V otázce, zda všichni, či kteří zástupci právnické osoby, za niž jest považovati i vyrovnací dlužnici, mají vykonati vyjevovací přísahu, nemá vyrovnací řád zvláštní ustanovení, a proto platí tu podle § 70 vyr. ř. podpůrně předpis § 101 konk. ř., podle něhož určí konkursní komisař, zda všichni nebo kteří ze zástupců právnické osoby mají vykonati vyjevovací přísahu. Uznal-li soud první stolice na vyjevovací přísahu jen jednoho jednatele Waltera F., vyhověl zákonu, a nebylo proto důvodu k postupu podle § 65 (1) vyr. ř., jak mylně za to má rekursní soud.

Čís. 13116.

Nekalá soutěž (zákon ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n.).

S hlediska § 17 zákona nezáleží na tom, zda osobou jednajícím byl zaměstnanec podnikatele, aniž na tom, zda se rozšiřování stalo s jeho vědomím či proti jeho vůli, stačí, že byl závadný čin vykonán v provozování podniku.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1933, R I 1178/33.)

Žalobu, již se domáhal žalobce na žalovaném společenstvu, by upustilo od rozšiřování závadných údajů o žalobci, **p r o c e s n í s o u d** první stolice zamítl, maje za to, že se žalobci nepodařil důkaz

o tom, že žalované společenstvo zaslalo letáky se závadnými údaji do filiálky v Z. a že letáky byly rozdávány zaměstnancem žalovaného družstva. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by, vyčkaje pravomoci, dále jednal a znovu rozhodl. Důvody: Jako odvolací důvod uplatněno jest jen nesprávné právní posouzení, které odvolání spatřuje v tom, že soud své stolice neprávem ze zjištěných okolností vyvodil nedostatek pasivní legitimace na straně žalované. Zákon proti nekalé soutěži v § 17 ustanovuje, že může býti žalován majitel podniku o zdržení se závadného jednání i tehdy, byl-li čin vykonán v provozování jeho podniku jinou osobou. Je úplně nerozhodno, zda jest touto jednající osobou zaměstnanec podnikatelův či osoba úplně cizí, stalo-li se tak s jeho vědomím či po případě i proti jeho vůli, stačí skutečnost, že byl závadný čin vykonán v provozování podniku. To jest jedinou podmínkou ručení podnikatelova, by se tak stalo v provozování podniku ať hlavním závodě či filiálce, ať k jeho prospěchu čili nic, a v takovém případě ručí podnikatel, ačkoli mu třeba naprosto žádnou vinu nelze přičítati. V souzeném případě je zjištěno, že pozastavený leták rozdával a rozšiřoval Emil G., jenž není sice zaměstnancem žalované strany, ale jako člen její a předseda členského výboru má podle vlastního udání povinnost propagační materiál prostřednictvím filiálky v Z. mu dodaný roznésti a že tento leták byl mu dodán z filiálky žalované strany v Z. její správkyňi Helenou R. Ať již původ tohoto letáku je jakýkoli, zůstává skutečností, že byl rozšiřován v provozování podniku žalované strany, neboť pojem »provozování podniku« pojímáti je ne prostorově, lokálně, nýbrž věcně a nelze popřít, že, byl-li leták pachateli dodán z filiálky žalované strany v Z., stalo se tak při provozování činnosti žalovaného společenstva. Toto je tedy ke sporu pasivně oprávněno a bude teprve věcí dalšího řízení zjistiti a rozhodnouti, zda je žalobce aktivně k této žalobě oprávněn a zda obsah letáku zakládá nekalou soutěž.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu.

Důvody:

Rekursu nelze přiznati oprávnění. Stěžovatel se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývodů rekursu. Jest nerozhodné, zdali správkyňi Helena R-ová věděla, že pozastavené letáky byly zabaleny ve svitku, který našla v místnosti filiálky v Z. a zaslala Emilu G-ovi, jenž pak letáky rozdával, a jest nerozhodné, zda tak činil na příkaz stěžovatelův a zda k tomu byl zavázán proti stěžovateli, čili nic. Pro posouzení otázky pasivní legitimace stěžovatele ke sporu — zde jediné v úvahu přicházející — jest podle § 17 zákona o nekalé soutěži jen rozhodné, zda závadný čin byl vykonán v provozování jeho podniku, a jest úplně nerozhodné, zdali o tom věděl, čili nic. Stačí proto pro kladné zodpovězení této otázky, že se letáky vyskytly v uvedené filiálce a že byly její správkyňi dodány Emilu G-ovi, jenž jest členem žalovaného družstva a letáky rozdával. Marně se dovolává stěžovatel komentáře Roppert-Weiss str. 472, neboť i z něho vyplývá jen tolik, že podnikatel není zodpověden jen za činy oněch osob, jež nejsou

k němu v pražádném poměru a nepodléhají jeho vlivu. To však nelze tvrditi o správce filiálky ani o Emilu G-ovi, jenž jest členem žalovaného družstva a jednal v provozování podniku téhož družstva. Stěžovatel není tedy bezmocným proti jednání těchto osob, naopak může zabrániti, by se v provozu jeho podniku nedály činy, jimiž by mohly býti poškozovány jeho zájmy.

Čís. 13117.

Vlastník domu má za předpokladů třetího odstavce § 92 stav. řádu pro Čechy nárok na to, by obec chodník k udržování převzala. Udržovací povinnost vlastníka přechází však na obec teprve v ý s l o v n ý m odevzdáním a převzetím chodníku, při čemž obci jest vyhrazeno převzetí odepřítí, zjistí-li v době odevzdání, že chodník nebyl zřízen podle předpisu nebo shledá-li vady v jeho provedení.

Že obec převzala do vlastního užívání chodník zřízený při domu, nelze vyvozovati ani z povolení obývacího a užívacího, uděleného stavebním úřadem, ani ze zjištění v kolaudačním protokolu, že chodník jest hotov.

K převzetí chodníku obcí nestačí ani, že se obec stala vlastnící chodníku jako veřejného statku.

(Rozh. ze dne 16. prosince 1933, Rv I 913/32.)

Žalobkyně upadla na chodníku před domem žalované v Ústí nad Labem. Žalobní nárok na náhradu škody procesní soud první stolice neuznal důvodem po právu. Odvolací soud napadený rozsudek potvrdil. D ů v o d y: Žalobkyně, odvolatelka, odůvodňuje žalobní nárok tím, že byla žalovaná povinna nově zřízený chodník před svým domem v dobrém stavu udržovati, jelikož chodník ten dosud městskou obcí v Ústí n. L. nebyl převzat. Odvolatelka přehlíží zjištění procesního soudu, že pozemek, na němž chodník je zřízen, nikdy nebyl ve vlastnictví strany žalované, nýbrž původně ve vlastnictví obce a podle usnesení okresního soudu v Ústí n. L. ze dne 7. července 1911 č. j. 1434, tedy ještě před započítím stavby domu, nyní straně žalované patřícího, věnován byl obci do veřejného statku. Ustanovení § 92 ve (3) odst. stavebního řádu pro Čechy ze dne 8. ledna 1889 čís. 5 zem. zák. zní: »Chodník podle předpisu zřízený přejde ve vlastnictví obce, která je povinna převzítí jej nejdéle za rok, ač nebylo-li do té doby v provedení jeho shledáno žádné vady.« Obsahuje tedy kategorický příkaz obci, by nejdéle za rok chodník nově zřízený převzala do vlastnictví, a, poněvadž stavba kolaudována byla komisionálně dne 30. listopadu 1912, při čemž podle protokolu bylo zjištěno, že chodník jest již hotov, a v protokolu není uvedeno, že shledány byly vady chodníku, musil podle citovaného zákona nejpozději dne 1. prosince 1913 přejítí ve vlastnictví obce, pokud se týče v tomto případě, kde pozemek náležel do veřejného statku, na němž nikdo vlastnictví nabýti nemůže, do správy obce. Lhostejno jest pro posouzený případ, že po skončení války obecní